

Květná neděle

Květná neděle nám přináší přivítání Krista jako Mesiáše s ratolestmi v rukou. (Evangelium Matoušovo 21. kap.) Situace v Jeruzalémě tehdy vznikla spontánně, lidově, bez plánu a oficialit. Znalci zákona Mesiáše nevívali, představovali si ho jinak. Nedokázali se nad svou představu povznést, přijmout to, že Bůh může být a skutečně je ještě jiný a bude nás překvapovat. Mnoho věcí je v životě jinak než jsme si vysnili, třeba i tyto Velikonoce.

Musíme se teď na čas vzdát některých obvyklých vnějších projevů víry jako rituálů, obřadů, zvyků, které nás samozřejmě nějak nesly. Lehce se však stávalo, že zůstalo jen u těchto projevů a duch se nějak vytrácel. Nyní jsme odkázáni jen na to být v duchu při tom, vzbudit opravdovou touhu po smíření s Bohem, po setkání s Kristem ve svátosti, vnější projevy nám při tom nebudou pomáhat. Je to náročnější, ale právě v tom se potřebujeme zdokonalit, abychom i v budoucnosti zase víc naplňovali duchem všechno to vnější a naše prožívání bylo celkově opravdovější. Věříme, že na vnitřní opravdovost Bůh vždycky v první řadě hledí. Proto potřebujeme zažít i takovouto situaci, která nám říká, že když tam nebude to vnitřní, tak tam nebude nic.

Květná neděle nás už také čtením pašijí uvádí do Kristova utrpení a k prožití jeho křížové cesty (Evangelium Matoušovo kap. 26 a 27). Letos nás asi na křížové cestě nepřehlédnutelně zaujme postava Veroniky, která podle tradice Ježíšovi nabídla roušku k utření tváře a dostala ji vrácenou s otiskem jeho podoby. Křesťan dnes nosí a rozdává roušky jako znamení velké ohleduplnosti, protože mají chránit druhého člověka, aby se náhodou nenakazil od nás. Každý takový malý dobrý skutek z lásky nese obraz Kristovy tváře, jakoby on sám se vtělil do toho, kdo se rozhodl k něčemu podobnému jako Veronika. Ten skutek jí dokonce dal jméno, už jí neříkali jinak, než Vera Ikona - pravý obraz.

Nositele dnešní roušky obvykle těžce poznáváme, jeho identita zůstává za ní skryta, člověk se představuje jen očima. Ale oči mluví. Obvykle pohled hlouběji do očí odhaluje upřímnost nebo neupřímnost, radost nebo smutek, pokoj nebo rozladěnost. A to se nedá jen tak skrýt nebo ovlivnit, to prostě mluví samo. Nemusím tedy poznat hned, kdo že to je, koho jsem potkal, ale mohu tušit skrytou vlídnou nebo trpící tvář Kristovu. A jde také o to, jakou nebo čí tvář skrývám já pod svou rouškou.

Často se dnes mluví o křesťanství s lidskou tváří. Lidskost je to první, co se od křesťanů očekává. Na projev opravdové lidskosti teprve může navazovat něco nadpřirozeného. Odhalení tváře má být tím největším ujištěním o pravé lidskosti. Než nám tedy dovolí vedení společnosti sundat roušky, je potřeba, aby se něco stalo, aby pod tím zakrytím něco vyrostlo. To se pak má stát při odhalení obecným milým překvapením, že svět už není jako dřív, že je lepší, než jsme si mysleli.

Bohoslužby mají i ve sváteční dny konat kněží v prázdných kostelích soukromě. Kostely jsou znamením církve přítomné ve světě. Prázdné kostely jsou tedy znamením i jakési vyprázdněnosti. Naštěstí je ta vyprázdněnost většinou z příkazu, ne tak samovolná. Proto se můžeme těšit, že jako prázdný hrob Kristův se stal znamením nového života po vzkříšení, i tyto prázdné kostely se mohou stát znamením něčeho nového, k čemu jsme v těchto dnech dospěli. Možná teprve velmi pomalu spějeme, proto nám ta doba ještě prodlužuje.